

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 1 (56)

30 січня 2018 року

АКЦЕНТ

Росія агресор і окупант — визнано офіційно

Поставлено крапку у головному на сьогоднішній день для України питанні. Росія визнана агресором на законодавчому рівні. Верховна Рада України 18 грудня 2018 року схвалила в цілому законопроект №7163 «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України над тимчасово окупованими територіями в Донецькій та Луганській областях». За ухвалення відповідного законопроекту № 7163 в цілому проголосували 280 депутатів при мінімально необхідних 226. Особливо наполягала на прийнятті закону у такому вигляді фракція у ВР «Народний фронт».

На фото: Арсеній ЯЦЕНЮК,
лідер ПП «Народний фронт»

Ось що сказав про це відразу після голосування лідер ПП «Народний фронт» Арсеній ЯЦЕНЮК:

«Український народ сьогодні побачив, що парламент здатен об'єднуватися, коли мова йде про захист національних інтересів української держави. Міжнародна спільнота побачила, що волею українського парламенту Росія визнана агресором і окупантом. І тому, продовження санкційного режиму проти Росії і змушення Росії відновити територіальну цілісність України, знову повертається на порядок денний світу.

Ми відстоюємо й далі дипломатичні шляхи, які передбачають як тиск на Росію: політичний, економічний, санкційний, так і допомогу Україні через надання оборонювального озброєння і рішення американської адміністрації щодо надання Україні «Джавелін» і іншого оборонювального озброєння. Це суттєвий крок для посилення української позиції.

Так, має бути і прийняття рішення Організації Об'єднаних Націй, а саме Радою Безпеки ООН про введення миротворців на тих умовах, які вигідні для України. Там не повинно бути російських миротворців, там не повинно бути миротворців, афілійованих з російськими військами. Там повинен бути дуже чіткий мандат, який передбачає, що миротворці забезпечують порядок на українській

території. І найосновніше: забезпечують вивід російських найманців-окупантів і російських збройних сил з території України.

Зрозуміло, що Росія буде блокувати таку резолюцію. Але сьогоднішнє голосування продемонструвало для наших західних партнерів чітку позицію всієї об'єднаної української влади: Росія агресор, ми не віддамо власні території, ми не піддаємось на російський шантаж. І ви, як цивілізований світ, повинні зробити свій крок: дотисніть Росію на прийняття резолюції Радбезу ООН про введення миротворців і відновлення територіальної цілісності України.

Тому, це історичне рішення, яке парламент спромігся прийняти. І я хочу привітати, в першу чергу, ПП «Народний фронт», Блок Петра Порошенка, і інші фракції українського парламенту, які поставили національні інтереси вище своїх вузькопартійних. Це ще одне свідчення того, що воля українського народу для парламентарів є визначальною. Тому ми очікуємо на подальші дії президента країни і міжнародної спільноти щодо реалізації положень закону про деокупацію і відновлення територіальної цілісності України».

Від редакції, довідка: FGM-148 «Джавелін» (англ. FGM-148 Javelin — «дротик») — переносний протитанковий ракетний комплекс (ПТРК) виробництва американських підприємств Raytheon та Lockheed Martin. Перший серійний ПТРК третього покоління, якому властивий принцип «вистрілив-забув» — оператор ракетного комплексу не має супроводжувати і коригувати політ ракети, поки вона наближається до цілі.

Джавелін призначений для ураження бронетехніки, укріплень на землі, а також деяких літальних об'єктів, що переміщуються на низькій висоті й швидкості — гелікоптерів або БПЛА.

Розроблявся з 1986 року, прийнятий на озброєння армії США в 1996 році.

Олександр ТУРЧИНОВ, Секретар РНБО України: «Цей закон створює правові і організаційні умови для відновлення територіальної цілісності України у Донецькій і Луганській областях»

Незважаючи на шалений опір провокаторів, які працюють проти нашої країни, та істерію Росії, Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України над

На фото: Олександр ТУРЧИНОВ,
Секретар РНБО України

тимчасово окупованими територіями в Донецькій та Луганській областях» було прийнято 18 січня 2018 року у Верховній Раді 280 голосами.

Про це сказав Секретар Ради національної безпеки і оборони України, один з лідерів «Народного фронту» Олександр Турчинов у коментарі журналістам.

За його словами, цей закон створює правові і організаційні умови для відновлення територіальної цілісності України у Донецькій і Луганській областях.

«Окрім того, розширюючи можливості для використання Збройних Сил України, інших військових формувань він посилює наші позиції щодо відсічі збройній агресії Російської Федерації та відновлення територіальної цілісності України», — наголосив Олександр Турчинов, додавши, що в цьому законі Російська Федерація «чітко і недвозначно визнана державою-агресором, а території окремих районів Донецької і Луганської областей окупованими».

«Це повністю перекреслює спроби РФ замаскувати війну проти України під «миротворчу операцію» та значно посилює позицію нашої країни в міжнародних судах», — зазначив Секретар РНБО.

ПТРК «Джавелін» — попередження Путіну

«Дякую всім патріотам України, які забезпечили прийняття цього важливого для країни закону», — резюмував він.

Російські війська — геть з України!

Життя поліцейського, яке обірвала куля «сталініста»

Я завчасно домовлявся про інтерв'ю, яке мало відбутися надвечір 19 січня цього року — на Водохрещу. Моїм співбесідником мав бути начальник Головного управління Національної поліції в Одеській області генерал поліції третього рангу Дмитро Головін. Зранку того дня ми з ним ще раз домовились про це, ось тільки-но Дмитро Валерійович мав з'їздити вдень в область — оглянути в якому стані знаходяться після розчистки завалені давно не баченим снігом дороги. Мали поговорити з ним про минулий 2017 рік, як завершила його поліція Одещини. Але інтерв'ю не сталося, все змінилось вмить. Бо саме надвечір того ж дня в Одесі відбулися драматичні, криваві події, що призвели до загибелі одного поліцейського, ще двоє правоохоронців та один випадковий перехожий були поранені.

Маленька дівчинка, яка залишилась без тата

Загиблим поліцейським виявився 27-річний дільничний офіцер Приморського відділу поліції Одеси Сергій Пригарін. Його дружина та дворічна донечка вмить осиротіли. Напевне, що малесеньке дівчатко навіть не запам'ятає свого татка, бо дітки починають пам'ятати щонайменше з 3-4 рочків. Все, що буде нагадувати їй про нього у її, вже зламано-му, подальшому житті — фотографії та відео, яких, вочевидь, трохи зібралось у сімейному архіві за її перші два роки життя. І все — тата немає, він її ніколи більше не покличе, не візьме до себе на руки, не погладить по голівці.

Та чому ж його, такого молодого, гарного та сильного, на стало в одну мить? Ні, Сергій не воював і не загинув в АТО на сході країни, він оберігав закон, мир та наш спокій за кілька сотень кілометрів від лінії фронту — у мирній Одесі. Того дня, по обіді, на лінію «102» надійшло повідомлення про те, що на вул. Новосельського лунають постріли з вогнепальної зброї. Молодий офіцер та ще двоє оперативників прибули на виклик.

З'ясувалось, що стрілок — 57-и річний Валентин Дорошенко, відомий в Одесі «сталініст», називав себе членом партії Сталіна та лідером об'єднання «ЗУБР» (за Україну, Білорусь та Росію). Одесити раніше часто могли бачити його верхи на коні біля будівлі Одеської міськради та пам'ятника Дюку. Він разом зі своїми прибічниками тримали в руках портрети Сталіна, «співали», а точніше — волали пісні про те, що вони «руссіє». Тоді, до кінця 2013 року, їм ніхто не заважав того робити. Згодом трагічні події на Майдані та війна на сході України, змусила цю нечисть розчинитися в натовпі.

Щось не поділив Дорошенко того дня з одним зі своїх поплічників, та так, що вибігши за ним на вулицю — застрелив того. Сергію Пригаріну він холодно-кровно вистрілював прямо в груди, медики робили все, що могли — та марно.

З таким же самим цинізмом вбивця спокійнісінько ходив з автоматом в руках надворі, переслідуючи інших людей та стріляючи по них. І попри увесь цей жах, що відбувався близько півгодини, вразила мужність лікарів швидкої допомоги, які прибули на виклик. В прямому розумінні, поміж автоматними чергами, без спецзасобів захисту, ризикуючи власним життям, вони надавали допомогу пораненим та вивозили їх з поля бою. І все це можна було згодом побачити на відео в Інтернеті, яке ще один відчайдуха зняв на свій мобільний телефон, що, цілком можливо, буде слугувати доказами у цій кримінальній справі.

Драма, якої могло й не бути, завершилась: Дорошенка правоохоронці ліквідували, та сплачена ціна непомірна. Зараз точиться багато розмов про те, чому так сталося. Що можна було б уникнути трагедії, аби правоохоронці надягли «броніки» перед від'їздом на виклик. Ми ж бо всі дуже розумні, коли оцінюємо чийсь дії, а не свої. І мало хто задумується, що корінь трагедії куди глибший.

Звідки в Одесі взялися сепаратисти

«Диму без вогню не буває» — відома усім приказка. Довгий час, монотонно та наполегливо, певними силами антиукраїнського спрямування в Одесі насаджувалась думка про те, що Одеса — особлива, вона сама по собі, поза Україною, і наша національність — одесити, бо ми «говорим по-руськи», а до всього іншого — нам немає ніякого діла. Так, звучить нібито класно та безневинно, та то на перший погляд.

Якось мені довелося спілкуватись з однією доволі відомою особою, чоловіком, який гордо називав себе патріотом Одеси. Його фраза невдовзі відразу розставила все на свої місця: «Я не винуватий в тому, що вся Україна будувалася навколо Одеси», — в пориві свого переконання в «патріотизмі» вигукнув він. За його «логікою» Одеса — це одне, а Україна — інше.

Та насправді за всіма такими висловами стоять холоднокровно розроблені потужні політтехнології. Одесу довго «качали». Багато хто пам'ятає, коли, наприклад, ще зовсім недавно був такий собі достатньо рейтинговий, та на щастя, вже колишній, одеський телеканал «АТВ». Щодня його ведучі, не втомлюючись, як могли тоді славили Росію, проклинали «фашистів-бандерозців», націоналістів та мера Одеси Гурвіца. Вони ж тоді «крутили» на своєму каналі і вбивцю Дорошенка — «розкрутили». А зараз ці медійні обличчя усім складом «успішно сяють» вже на іншому, зовсім недешевому, одеському телеканалі — вони стали «патріотами». Девіз простий: «Були би гроші, а «патріоти» знайдуться».

Одесу ледь не «розкачали» до того, що усі ми, одесити, справжні патріоти, і ті, хто себе видавав за таких, ледь не стали «путінською одеською народною республікою» на весні 2014 року. Та Бог відвів: «руська весна» в Одесу не прийшла.

Якби тоді, свого часу, за підтримки телеканалу АТВ та проросійських дармоїдів сталініст Дорошенко не мав підтримки, а його протиукраїнські дії були належним чином упереджені, то 19 січня 2018 року на вул. Новосельського трагедії би не сталося. І Сергій Пригарін не загинув би, а його доця мала би собі тата.

Не можна не любити свою землю, Батьківщину, зраджувати її, закликати на неї агресора, навіть, якщо він розмовляє з тобою однією мовою. Бо питання мови, віри та нашої історії завжди були й на завжди залишаться найчутливішими для будь-якого суспільства.

Поліція — завжди під лавиною критики... І під кулями теж

На сході України вже майже чотири роки йде справжня смертоносна війна. Той, хто кликав Путіна з його військом в Україну — отримав бажане, цей міжнародний вбивця прийшов до нас. Тільки з цим багато громадян України теж отримали чимало, тільки інше: смерть, розвалини, знедолення. Наші військові воюють на сході, а разом з ними — підрозділи поліції, яких відряджають виконувати функції з охорону правопорядку на лінії розмежування, одним словом — теж на війну.

За ці чотири роки змінилася й природа нашого патріотизму, не відразу й зрозумієш: де патріот, чи

На фото: Сергій ПРИГАРИН

він насправді таким є? Ледве не в кожному місті та селі є патріоти, з пов'язками на руках, яка у кожного своя. Характерна особливість у діях деяких таких, навіть, не знаю як і назвати — формувань, наступна: суперечки вирішують виключно силою: в земельних питаннях, на виборчих дільницях, в рейдерських атаках на підприємства, в судах, у сутичках з поліцією.

Так, сучасна, новостворена поліція, потребує ще багатьох змін. Але хто сказав, що все буде легко, і відбудеться ледве не за один день чи місяць, як у казці? Ні, так не буває, і, насамперед, через те, що до цього поліцію, а до недавнього — міліцію, роками, системно знищували корумповані чиновники, а разом з цим — і довіру до неї серед людей.

Тільки чому тоді, коли треба, не вагаючись, та просто виконуючи свій професійний обов'язок, вони, нинішні поліцейські, у прямому сенсі, йдуть під кулі. Так само, як зробив це Сергій Пригарін. Чому зараз, під час війни, ті, хто називає себе «патріотами», дозволяють собі під час «мирних» акцій не на жарт бити поліцейських, ставлячи під загрозу їх життя. Невже не можна, попередньо домовившись на зустріч з керівництвом поліції, обговорити питання у правовому полі? Відповідь одна: «Можна і треба, іншого шляху не має». І я не вірю, що генерал Дмитро Головін відмовить комусь у такій зустрічі. Бо він є першим, хто зацікавлений у такому діалозі.

На ранок наступного дня

А на ранок 20-го січня відбулося справжнє дежаву: в Одесі знову стріляли. Якийсь неурівноважений з 8-го поверху житлового будинку почав стріляти по людях. Що має робити держава робити в таких випадках? Так — виконувати свої функції, захищати життя своїх громадян. І вона їх виконала й на цей раз: правоохоронці локалізували злочинця. Тільки ніхто з них не був впевнений в тому, що цього разу повернеться додому після завдання живим. Вони знають, усвідомлюють це, бо це — їх робота.

В чому ж полягає наша робота, а точніше — ставлення до правоохоронців? Ми маємо поважати їх. Звичайно, що в лавах поліції є ще й досі такі, що заслуговують людського осуду, критики. Але такі люди є скрізь, й у державних та приватних структурах також. Та все ж таких — значна меншість, і прийде той час, коли і їх стане зовсім мало. Тому нам, суспільству, треба це розуміти, мати терпіння, і не міряти усіх однаково. Інакше свою країну ми ніколи не змінимо, і будемо винні у цьому лише самі. До того ж, аби усунути їх із займаних посад, є юридичні шляхи та важелі.

Старший лейтенант поліції Сергій Пригарін зі свого останнього службового бойового завдання живим не повернувся. На третій день з ним прощалися: рідні, друзі, товариші, колеги, небайдужі одесити. 2018 рік тільки-но розпочався, та для Сергія він став останнім в житті. Дуже хочеться вірити в те, що Господь прийняв його загибель як велику жертву за свою країну — нашу землю обітовану — Україну, і прийняв його у своє Царство Небесне. І нехай Бог дасть велику вітху рідним Сергія, а нам усім — великого примирення та взаєморозуміння між собою.

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

Олександр ОСТАПЕНКО:

«Я не тільки за нову поліцію, я за нову якість державних інститутів»

Наше суспільство лихоманить від різноманітних подій. Останнім часом певні питання намагаються вирішувати силоміць, втягуючи у розборки звичайних людей та спекулюючи їх бажанням побудувати краще життя. Чи завжди ті, хто видають себе за патріотів та члени громадських організацій, переслідують благі цілі, та чи покращилась якість поліції, «Народна думка» говорить із депутатом Одеської обласної ради, головою поліцейської комісії ГУ НП в Одеській області Олександром ОСТАПЕНКО.

На фото: Олександр ОСТАПЕНКО,
депутат Одеської обласної ради, голова поліцейської комісії ГУ НП в Одеській області

— Олександр Анатолійович, як ви оцінюєте громадський рух на Одещині зараз, чи є зміни у порівнянні з 2013-2014 роками?

— Це досить болюче питання. Я розумію велике значення і силу громадського руху для того, щоб в Україні відбувалися реформи в усіх сферах. Тому робив і буду робити все можливе, аби за допомогою громадської активності всі державні інституції підштовхувалися до реформування. Але, на жаль, мушу констатувати, що у порівнянні з 2013-2014 роками громадський рух досить сильно розділився між собою, власне, як все наше громадське суспільство. Та це цілком природно. Адже люди мають власні соціальні інтереси, хтось їх бачить в розвитку підприємництва, хтось вбачає сенс свого життя в боротьбі з корупцією, інші вибирають свою мету громадського життя.

На жаль, треба констатувати, що на постреволуційній хвилі з'явилася велика кількість, так би мовити, професійних «патріотів». Дійсно в лапках, бо не зрозуміло, де ці люди працюють, і як їм вдається приділяти таку величезну кількість часу для того, щоб організувати ті чи інші акції протесту. Мало того, внаслідок багатьох причин: війни, складних процесів реформування, які відбуваються зараз в Україні, децентралізації, складного соціально-економічного становища, у людей знизився рівень життя. На цій хвилі з'явився прошарок громадських організацій, які цілком ймовірно знаходяться на заробітній платні, в тому числі, і у наших одеських олігархів, яких використовують для того, щоб досягати якісь власні інтереси. Я не можу стверджувати це напевне, бо я не правоохоронний орган і не судовий, адже людина не вина, поки не довели її провини в суді.

— Та у іншій частині громадськості такі питання виникають...

— Звичайно, бо ці люди точно не за цінності і не за ідеї, вони просто заробляють гроші. І мене дуже хвилює те, що існує очевидна тенденція зростання такого правового нігілізму, коли ті, хто називаються патріотами, вважають, що основна їх функція — деструкція державних інститутів. Наприклад, поліції, що можна бити її представників, можна не виконувати законів і т.д. Все це поряд з ускладненою криміногенною ситуацією формує дуже важкі наслідки, що стають на заваді успішній роботі поліції. Це очевидно, і як на мене, цю проблему треба вирішувати, причому в багатьох площинах, в тому числі, і на законодавчому рівні. Необхідно захистити людей на державній службі, в органах Національної поліції, забезпечити їм законну недоторканість. А якщо хтось буде порушувати ці норми закону, то покарання повинне бути невідворотним.

— Як це і робиться в розвинутих демократичних країнах...

— Ми не можемо, навіть, уявити собі, що в якійсь країні Західної Європи, чи наприклад, в Сполучених Штатах Америки люди будь-якого соціального чи

громадського статусу можуть штовхнути, плюнути в поліцейського, чи ляяти його. Це просто неможливо! Мало того, поліцейський може застосувати зброю і лише потім розбиратися в ситуації, він захищений законом так, що такий вчинок громадянина матиме важкі адміністративні і карні наслідки. Я абсолютно впевнений, що в законодавчому плані треба посилювати захист саме поліцейських. Мало того, якщо ми говоримо про боротьбу, в тому числі і з політичною корупцією, треба розбиратися і з деякими громадськими активістами, які вочевидь не захищають інтереси держави і не посилюють її спроможність, а навпаки, погіршують соціально-економічну та політичну ситуацію своєю діяльністю, адже вона часто буває протиправною. Я думаю, що це завдання, в тому числі і для правоохоронних органів, які повинні з такими явищами боротися.

— Чи можна сказати, що якість громадського руху стала нижча, чи не сталася підміна понять?

— Я б не сказав, що якість впала. Робиться багато справ. Інша річ, що погане краще запам'ятовується, і коли таке стається, ці люди просто дискредитують громадський рух. Бо в громадському русі можуть бути тисячі людей, які дійсно щиро хочуть змін на краще, а з'являється один, скажімо умовно — діяч, який порушує всі норми.

— Нібито лідер?

— Так, нібито лідер, що дискредитує саме поняття — громадський активіст. Такий стан речей вже стає проблемою, тому що сьогодні назвати когось громадським активістом — практично обізвати його, спалювати чесне ім'я, а так не повинно бути. Бо громадська активність — це наша мета, адже громадсько активна людина є справжнім громадянином, тому хочеться, аби якість громадського руху стала кращою.

— На вашу думку, на скільки коректно зараз поводять себе громадські діячі та організації?

— Ситуації бувають різними. Та відомі випадки, коли окремі громадські діячі поводять себе протиправно, вони порушують і адміністративний, а в деяких випадках, і Кримінальний кодекс України, тому повинні відповідати за це відповідно до норм українського закону.

— Скажіть, а як звичайним громадянам розпізнати серед цього натовпу справжніх патріотів, і не піддатись на провокації псевдопатріотів?

— Необхідно оцінювати людей відповідно власним уявленням про цінності та ідеї. А це робиться не завжди, на жаль, наше суспільство знаходить ще в постсовдепівському стані. Воно дуже легко піддається маніпуляції, в тому числі, за допомогою емоцій. Тож кожному громадянину України, хто сповідує демократичні та етичні цінності, треба не піддаватися першим емоціям, а давати власну оцінку, опираючись на закон — це основний запобіжник.

— Певні події піднімають градус у суспільстві, і нещодавно людям було знову закинуто запитання чи поліція з народом? Ви, як голова поліцейської комісії, який займається відбором поліцейських кадрів, що думаєте із цього приводу?

— Знаєте, люди, які ніколи не займалися будівництвом, хочуть все і відразу, а в природі так не буває. Я далекий від думки, що в Національній поліції, в тому числі в її кадрах, абсолютна тиша та спокій. Існує величезна кількість проблем, але неможливо не помітити, що, по-перше, зростає нова якість правоохоронних органів, по-друге, є нормальні тенденції і вони відчутні скрізь. Так, як і є негативні явища: хабарництво, порушення прав громадян, інші речі. І якщо виривати їх з контексту, можна сказати, що нічого не змінюється. Та я відчуваю, що багато чого змінюється, в тому числі, і в ставленні та в мисленні самого управління. Сьогодні інститути Національної поліції достатньо відкриті, можна зустрітися з головою обласного управління, з заступниками, розказати про свої проблеми. Звичайно всі питання не вирішуються, але принаймні про них можна говорити.

— То чи існують для поліцейської комісії критерії відбору саме за принципом чи поліція з народом?

— Це головний принцип відбору. Коли ми опитуємо людей, першим чином на співбесіді говоримо про український патріотизм, про розуміння кандидата ситуації в Україні, про його оцінку, громадянську позицію. І люди, які говорять: «Від нас нічого не залежить», мають менші шанси потрапити до лав правоохоронців. Я хочу всіх запевнити, що величезна кількість кандидатів на посади слідчих, оперативників і на інші посади — це нормальні вмотивовані люди, які хочуть працювати. Хоча дійсно існує безліч проблем, величезна кількість кадрів залишилася зі старої міліції, дуже важко перебудувати структуру навіть всередині, та діяти за новими принципами і правилами. Але справа йде, тенденція змін дуже позитивна, і це означає, що через 5-7 років ми будемо мати кращу якість Національної поліції і вищий рівень довіри до неї, ніж ми маємо на сьогодні.

— Чи вдалося скоротити кадровий дефіцит?

— Так, він став значно менший. Минулого року було проведено понад 40 засідань поліцейської комісії, і за ці півтора року фактично закрито кадровий дефіцит, принаймні в Головному управлінні в Одеській області. Усі оголошені на низку посад конкурси проводилися до логічного кінця. Під час них дуже багато людей відсіюється, бо треба мати не лише патріотизм, а й професійні якості, добре знати законодавство, мати відповідні психологічні якості, бо це не проста робота. Наприклад, я не хотів би там працювати, не зважаючи на мою здатність. Це психологічно не проста робота, бо ти завжди знаходишся в бруді, і у тебе завжди ненормований робочий день, до того ж треба мати певні фізичні здібності. До речі, половина відсіюється через те, що не можуть виконати вправи з фізичної підготовки.

На фото: «мирна» акція, яка переросла в масові заворушення біля одеського Літнього театру 18 листопада 2017 року

— Якось довелося почути від людини, мабуть, незадоволеної якістю нової поліції, звинувачення вам стосовно того, що ви за нову поліцію. Чи це так насправді і чи варто бути за нову поліцію?

— Це дійсно так, до того ж цей закид я можу навіть розвинути. Я не тільки за нову поліцію, я за нову якість державних інститутів. Я дуже добре розумію, якщо не буде поліпшуватися організаційно-управлінська здатність наших державних інститутів — не буде розвиватися держава Україна. І задля цього я за нову поліцію, але я за її нову якість, я за те, щоб поліція була з народом. Я за те, щоб вона захищала людей і слугувала їм, я за те, щоб вона виконувала ті функції, які вона повинна виконувати згідно Закону «Про Національну поліцію» і Конституції України.

Олеся ОЗАРІНСЬКА

О медицинской реформе: как это происходит в Ивановском районе

Мы стояли возле «неотложки», когда ее бригада быстро подбежала, завела автомобиль и умчалась на вызов к человеку, потерявшему сознание. Реакция медиков была практически молниеносной. В любое время дня и ночи людям может понадобиться врач. Как сейчас проходит медицинская реформа в Украине, «Народна думка» узнала, пообщавшись с главными медиками Ивановского района. Вот что они нам рассказали.

Александр ПРОКОПОВ,
главный врач отдельного подразделения (ОП)
Ивановской станции экстренной (скорой)
медицинской помощи

— Александр Николаевич, нужна ли была реформа скорой помощи, и насколько она эффективна сегодня?

— Реформа в здравоохранении, в том числе и скорой помощи, была нужна, и ее результаты мы и население ощущаем на своем опыте. Наша станция образовалась 1 апреля 2014 года, в нее вошли три района: Ивановский, Березовский, Лиманский и город Южный. Одновременно в нашей структуре работает 13 выездных бригад: 12 фельдшерских и одна врачебная. Практически, на 90% мы обеспечены лекарственными препаратами, ГСМ, транспортом. Для людей преимущество в том, что скорая помощь ждет пациента, не отвлекаясь на другие цели и нужды. Большой, вызвав «103», в ближайшее время получит квалифицированную помощь, с нормами прибытия в городах и поселках — 10 минут, в сельской местности — 20 минут. В настоящее время сложность вызывает плохое состояние дорог, другие коммуникации, перебои с телефонной связью.

— А за сколько в среднем реально получается доехать?

— Если дороги нормальные, мы вкладываемся в эти нормативы. Если дорога заснеженная или непроходимая, время, конечно, увеличивается, но, мы во время транспортировки не теряем контакт с больным. В случае же необходимости оказываем консультацию по телефону, пока «неотложка» доедет.

Если одна машина занята, тогда выезжает расположенная ближе всего свободная «скорая», больные без помощи не остаются. Мы также обслуживаем трассы Одесса-Киев, Одесса-Николаев, где, к сожалению, случается большое количество ДТП. Мы должны доставить тяжело больных в близлежащее лечебное отделение. Также транспортируем больных из лечебных учреждений 2-го уровня в медицинские учреждения 3-го уровня — областные лечебные учреждения, в сопровождении специалистов из районных больниц.

— Вы — главный администратор в вашем округе. Какое у вас взаимодействие с подчиненными?

— Ивановка является станцией, еще организовано три подстанции: Березовский и Лиманский районы, и город Южный. Далее — соответствующее разветвление, бригады, подчиненные подстанциям, администрация и бухгалтерия находятся здесь. В случае поломки машины — стараемся заменить резервными. Если заболел медик, заменяем его другим фельдшером, все бригады у нас работают в круглосуточном режиме.

— А где заканчивается ваша ответственность в оказании скорой помощи, и начинается ответственность больниц первого, второго уровней?

— Наша основная задача — доставка больного с сохранением жизненных функций в приемное отделение лечебных учреждений. Согласно нормативным документам в течение 15 минут приемное отделение должно принять больного и определиться с дальнейшей его судьбой. В случае, если больного не принимают, или диагноз не подтверждается, они могут и имеют право перенаправить больного в другое медучреждение, и мы его туда перевозим.

— Скажите, а люди могут прийти к вам за тем, чтобы вы оказали помощь здесь на месте?

— Да, очень часто к нам приходят за получением медицинской помощи, и мы ее оказываем. Это наша обязанность, ведь мы медики, и если к нам обращаются, а особенно, в ночное и холодное время, мы никого не отправляем. Один из негативных моментов, связанный с реформой, тот, что больному все равно, кто придет к нему на помощь. И если «скорую помощь» вызывают хронические больные, мы этот вызов перенаправляем в семейную медицину, которая должна его обслуживать, а больному не терпится и хочется, чтобы мы сразу его обслужили. Вот тут возникают коллизии: они не могут, а это не наша обязанность. Тем не менее, если специалисты семейной медицины не могут обслужить вызов, они сообщают об этом, мы в течение часа выезжаем на непрофильные для нас вызовы, и оказываем помощь.

— Скажите, а что существенно изменилось за последнее время, когда служба была реформирована?

На фото: Александр ПРОКОПОВ, главный врач ОП Ивановской станции экстренной (скорой) медицинской помощи

— Есть положительные моменты: улучшилась обеспеченность ГСМ, мы за эти три года ни разу не остановились из-за отсутствия топлива. К тому же стала значительно лучше обеспеченность медикаментами, в этом плане мы готовы предоставить медицинскую помощь, практически, на 80-90%.

— В целом — вы сторонник этой сложной реформы?

— Я приверженец медицинской реформы, на своем примере я показал ее положительные стороны в первую очередь для населения. Хотя сложности есть в любой реформе, первое — это отсутствие информации для населения в достаточном количестве, восприятие таких перемен. И главная проблема реформы — это финансирование: оснащения, оборудования, модернизации автопарка.

Людмила ГРЕЧАНЯ,
главный врач семейной медицины
Ивановского района — ЦПМСП —
Центра первичной медико-санитарной помощи

— Людмила Алексеевна, какие у вас впечатления о том, что происходит у нас с медицинской реформой?

— Изменения все впереди. Согласно реформе с 1 апреля 2018 года мы должны заключать декларации с семейными врачами. Раньше это делалось в тестовом режиме, но официально в силу все вступает в 1 апреля. Готовы мы к таким изменениям лишь частично. Например, у нас есть 7 компьютеров, но на сегодня этого мало, также, как и принтеров, хотя это и не лечебное оборудование.

— А в чем тогда состоит кардинальная разница между ЦПМСП и тем, что было раньше?

— Все еще впереди, реформа сейчас стартует, первые результаты ожидаются в 2018-2020 годах. Если коротко: раньше была сеть: амбулатории и ФАП-ы, а сейчас — это ЦПМСП.

— Вам эта идея, как медику, кажется хорошей, в чем разница такого преобразования: терапевты превратились в семейных врачей?

— Нельзя сказать, что терапевты превратились в семейных врачей. Есть терапевты, которые остались терапевтами, и вошли в ЦПМСП. Есть педиатры, которые остались и вошли в ЦПМСД. А есть, действительно, специалисты, переучившиеся на семейных врачей. Но я даже как пациент считаю, что человеку с определенного момента его жизни будет лучше, если семейный врач будет заботиться и все знать о нем: от начала болезни и на протяжении всей жизни. Также, как и за ребенком будет смотреть от рождения и на протяжении всей его жизни.

— Какого мнения медперсонала о медицинской реформе?

— Раньше к нам приходили по направлению молодые специалисты: фельдшеры, врачи. Сейчас же отработку после вуза отменили. Поэтому мы устраиваем ярмарки вакансий. Но это не решает вопрос обеспеченности кадрами. Так как нет достойных зарплат, жилья, и молодые специалисты ищут работу либо в частных медучреждениях, либо выезжают за границу.

Старые кадры были хорошие. Но сейчас ввели пенсионную реформу, врачи и медсестры, стаж работы которых достиг 30 лет, просто уволились и вышли на пенсию. Вот это главная проблема, которую надо решать. И если медикам на местах будут предоставлять, пре-

жде всего, жилье и достойную зарплату, вот тогда можно будет говорить, что реформа состоялась. Сейчас же многое держится на функциональных обязанностях медиков, патриотизме и энтузиазме. Решение же всех насущных вопросов ложится на плечи руководителя.

— Какой у вас дефицит кадров в семейной медицине?

— В нашем штате в Ивановском районе должен работать 21 врач, а у нас работает 17 врачей и один врач-интерн. Один врач вообще ездит к нам на работу из Одессы.

Вадим ГУДЫМА,
заместитель главного врача Ивановской ЦРБ
по медицинской части

— Вадим Анатольевич, что собой сегодня представляет ваша центральная районная больница?

— Реформа первичного звена началась с января нынешнего года. Мы относимся ко второму уровню медицинской помощи, и реформы здесь начнутся во второй половине 2019 года.

— Люди, наверное, еще не привыкли к такому разделению?

— Первый уровень медпомощи — это семейная медицина, второй и третий уровни — это районные и областные больницы. Больницы четвертого уровня находятся в Киеве. Что касается изменений, то к реформе у меня не очень положительное отношение. Объясню почему. На совещаниях мы задаем вопрос: «Чтобы развивалась медицина в стране, какое нужно финансирование от ВВП?» Ответ следующий: «В развитых странах должно быть 7% от ВВП, а в нашей стране — 2,6%». О каких реформах, и о каких положительных результатах можно говорить, и чего ожидать — я не знаю.

Сейчас у нас существует острая проблема с кадрами. Районного педиатра нет уже два месяца. Также нет анестезиолога, врач уже пенсионного возраста. А всего у нас в больнице около 40% медиков пенсионного и предпенсионного возраста. И положительной тенденции привлечения молодых специалистов нет.

— А вы местный?

— Нет, я из Одессы. Я работаю еще как хирург, у меня есть неделя ургентации, во время которой я нахожусь круглосуточно здесь в больнице, и живу в хирургии.

— А вы видите себя здесь на ближайшее время?

— Вижу, если будут создаваться нормальные условия. Если в больницу закупят оборудование. Например, я как хирург заинтересован, чтобы у нас была лапароскопическая стойка, с помощью которой можно было делать малоинвазивные операции. Тогда не нужно будет пациентов отправлять в город, а можно было бы эти операции делать здесь. Тем более, что владею этой методикой, у меня есть необходимые сертификаты и разрешения.

На фото: Людмила ГРЕЧАНЯ, главный врач семейной медицины Ивановского района и Вадим ГУДЫМА, заместитель главного врача Ивановской ЦРБ по медицинской части

— Как видим проблем не мало. А в общем, от чего зависит развитие медицины у нас в стране?

— Все зависит от финансирования, от материально-го обеспечения. К примеру, у нас в больнице есть два автоклава, которыми стерилизуются инструменты. Для проведения операций необходимы стерильные условия. А этим автоклавам уже по 20 лет. Цена одного нового автоклава — 150 тыс. грн. Если они сломаются, мы не сможем оперировать.

* * *

Как видим, реформа пока оставляет много вопросов, которые необходимо решать как можно скорее. Ведь от этого зависят жизни людей.

Владимир ОБЖИЛЯНСКИЙ